

Ének elvetélt versekért

*A vers előtti töredékek szentek, harmatosak,
még semmi koponyabelső-képzet a fűzfa
alatt, csak a zsigerek zsigogása,
ahogy szereti a talajt a láb, s az öl
cigánylányt képzelget magának, fekete áliát.
Sápadt a hajnal, nem tudni halva született
nappalt tipornak-e a korán ébresztett gyerekek.*

*Jönnek a libatalpas rímek. Én vagyok,
aki Petőfi-köpenynek képzelte nagykabátját,
koravén Arany, gazdálkodósan motyogott,
Rimbaud volt, szeszé füledt árnyékszék-aromában,
hogy lerészegedjen a lorcai Hold,
pöszmétéház arccal kereste az Anci-szőke
mosolyt megkékült záptojásban.*

*Amit nem kapunk el, s amit nem érünk el? —
álmában beszél a gyerek.*

*Szörnyűek a vers előtti töredékek.
Féligérett világ, melyben búgni lehet,
s kijönni háború, amikor meg lehetett
halni az udvarért, s minden
megeőszakolt asszony szülte öcséimet.
Apám haja, kisült fű, zöldfakó.
S mi van a vers után?
A költemény megszüli a halált!*

*Majd terem az idén is ez a szilvafa
hamvaskék ringlót, bár oly féloldalas,
mint egy háborús rokkant, gégerákos fahang.
Semmi sem megbocsátható!
jaj, mennyi önérdékű csont, rabtemető a temető,
senki se férfi-nő;
fémbillentyűvé korhadott fekete oboa
a költő szájjávárzatán.*

Kárvallott bordal

*Mulandóság nevű fogadóban
drágán mérik vörös boromat
mennél komorabb a kurucvére
kocsmárosom annál vidorabb
mennél inkább rezes ez a csapszék
annál inkább otthontalanabb
lenyelni az időt egy ivásra
lecsapni az üres poharat
józanságom botránnyokozása
nagy részegség iránt mutogat
a mutató megáll az órában
zabál a perc döglött bogarat
fölfujódik mint egy ezüst bálna
szétpukkan az éj csücske alatt
Mulandóság nevű fogadóban
drágán mérik vörös boromat*

ORBÁN OTTÓ

Az utolsó nyár

*Az utolsó nyaram még egészségesen;
zöld habzás; semmi keresztkérdés: kié? mié? —
a tenger van, mert van, mert tenger,
örökmozgó, szuszogó, mennydörgő leviatán;
halszag és fény áradt a Balaton felől.
Bárki is intézte az ügyeimet,
a sejtörvény vagy a látónak képzelt vaksors,
egy napfényes arc fordult felém,
a mennykék tükör, hol az éden tükröződik,
a fiatalság titka, a nemtörődömség,
mely az öregségről szállongó hírt rémhírnek veszi;
a lombhullató test torzonborz fái között
szakadt ruhában hempereg az örök szerelem,
a világszép de rövidlátó nyoszolyólány.*